

Arrest

nr. 167 251 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LEBOEUF *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 oktober 2015.

1.3. Op 12 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 januari 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.(...) O.(...), beschikt over de Syrische nationaliteit en bent afkomstig uit Aleppo. U bent Arabier en soennitisch moslim. U ging zeven jaar naar school en werkte nadien als bouwvakker. U bent drieënveertig jaar oud en bent getrouwd met H.(...) H.(...) H.(...), met wie u twee kinderen kreeg.

Twintig jaar geleden deed u in Syrië uw legerdienst bij Firqa 26 in Ghanto te Homs. U was er bewaker in de rang van soldaat.

Na de revolutie in Syrië vonden er ontploffingen plaats in Haritan, de regio waarvan u afkomstig was. Door de toegenomen onveiligheid omwille van de aanwezigheid van Jabhat Al Nusra (JAN) en Islamitische Staat (IS) in uw regio verhuisde u in juni 2014 naar de stad Aleppo. Tijdens de twee maanden waarin u in Aleppo verbleef, vonden er ook in de stad gevechten plaats tussen JAN en het regime. Bovendien werd u op een dag aangesproken door een strijder van JAN met de vraag om mee te strijden aan hun zijde. U weigerde dit en besloot om het land te ontvluchten. U verliet Syrië op 10 augustus 2014.

Na uw vertrek uit Syrië kwam u in Bulgarije aan, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 29 september 2014 na uw asielaanvraag. Op 18 november 2014 kreeg u in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Toch besloot u Bulgarije te verlaten omwille van het feit dat u, nadat u er kortstondig als kapper aan de slag kon, geen nieuw werk vond, geen onderdak had en het er onveilig was door de aanwezigheid van maffia. U kwam aan in België op 9 juni 2015 en u vroeg asiel aan op 11 juni 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw paspoort neer, uw identiteitskaart en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land werd toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 18 november 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Syrië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Bulgarije verleend wordt, heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Bulgarije een grondige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Bulgarije heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Bulgarije. In het bijzonder verklaart u dat u er geen werk of onderdak had, geen financiële steun kreeg en niet de kans kreeg om taallessen te volgen (CGVS, p. 6). Bovendien heerste er onveiligheid door de aanwezigheid van maffia en dieven (vragenlijst DVZ, punt 36 en CGVS, p. 7). Ook uzelf werd bestolen (CGVS, p. 7). Door het aanhalen van bovenstaande problemen toont u geenszins aan dat er in uw hoofde sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u van september 2014 tot juni 2015 in Bulgarije verbleef. U verkreeg uw Bulgaars paspoort op 7 januari 2015, waarna u het opvangcentrum diende te verlaten en op straat terecht kwam in moeilijke levensomstandigheden (CGVS, p. 6). Dat u stelt dat in het hierop volgende anderhalf jaar de levensomstandigheden in Bulgarije niet waren zoals u verwacht had en dat u tweemaal het slachtoffer werd van gemeenrechtelijke misdrijven, maakt niet dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt in deze EU-lidstaat.

In deze verschilt uw situatie, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de

EU-wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus, een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU - onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Bulgarije, dat Bulgarije het nonrefoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat – generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel die nog tot 1 december 2017 loopt, zoals blijkt uit uw verklaringen (vragenlijst DVZ, punt 22).

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Uw Syrisch paspoort, identiteitskaart en rijbewijs ondersteunen dan wel uw identiteit, doch deze wordt niet onmiddellijk betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en de intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn), de artikelen 48/5, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, wijst verzoeker erop dat het eerste land waarin een asielzoeker een beschermingsstatus heeft gekregen enkel als ‘eerste land van asiel’ mag worden beschouwd indien de asielzoeker, ten eerste, van een voldoende bescherming geniet in dat land en indien hij, ten tweede, tot het grondgebied van dat land zal worden toegelaten.

Wat de voorwaarde van ‘voldoende bescherming’ betreft, voert verzoeker aan dat een asielzoeker geniet van een ‘voldoende bescherming’ wanneer hij de rechten verbonden met de vluchtelingstatus of met de subsidiaire beschermingsstatus geniet. Deze rechten worden opgesomd in artikel 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Zo moet de asielzoeker onder andere genieten van het recht tot instandhouding van zijn gezin, sociale bijstand, gezondheidszorg, toegang tot werk, toegang tot huisvesting. Hier is naar mening van verzoeker ook een analogie met de regels betreffende het interne beschermingsalternatief bijzonder nuttig. Volgens de *Michigan Guidelines on the Internal Protection Alternative* is er geen intern beschermingsalternatief indien de rechten verbonden met de erkenning van de vluchtelingstatus in de veilige zone binnen het land van herkomst niet worden gegarandeerd. UNHCR beschouwd ook dat er

geen sprake van een intern beschermingsalternatief kan zijn indien de asielzoeker met bijzondere slechte levensomstandigheden zal worden geconfronteerd ('undue hardship') in de veilige zone binnen zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt dat in zulke gevallen er des te meer geen sprake kan zijn van 'voldoende bescherming' in een land waarvan de asielzoeker niet afkomstig is. Men kan duidelijk niet verwachten van een asielzoeker dat hij verblijft in een 'eerste land van asiel' wanneer dat eerste land de basis van zijn mensenrechten niet garandeert, aldus verzoeker, die vraagt dat, indien de Raad niet akkoord zou gaan met deze interpretatie van de voorwaarde 'voldoende bescherming', de volgende prejudiciële vragen zouden worden gesteld aan het Europees Hof van Justitie: *"Kan een land als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel van artikel 35 van de richtlijn 2013/33/UE worden beschouwd, toen erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden daarin niet van de rechten toegekend door artikel 20 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU kunnen genieten?"* en *"Kan een land als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 35 van de richtlijn 2013/33/UE worden beschouwd toen erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden daarin aan zware inbreuk van hun basis mensenrechten lijden?"*

Verzoeker wijst er voorts op dat indien het eerste land waarin een asielzoeker een bescherming heeft gekregen niet als 'eerste land van asiel' mag worden beschouwd, zijn asielaanvraag ten opzichte van zijn land van herkomst dient te worden geëvalueerd en benadrukt, verwijzende naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht is haar beslissing passend te motiveren, rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, de omstandigheden in het eerste land van asiel en alle stukken die zich in het dossier bevinden. Hij voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een zware appreciatiefout maakt en de in het middel omschreven bepalingen overtreedt door zijn asielaanvraag ten opzichte van Bulgarije te evalueren. Hij werpt te dezen op dat uit verschillende door internationale organisaties en NGO's opgestelde rapporten duidelijk blijkt dat Bulgarije de mensenrechten van de vluchtelingen en subsidiaire beschermden niet eerbiedigt. Het laatste AIDA rapport, opgesteld in januari 2015 (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift), toont aan dat er veel problemen bestaan wat de opvang van erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden betreft. Zo genieten ze van geen andere hulp dan de mogelijkheid om gedurende zes maanden na de erkenning in de asielcentrum te blijven. Dit rapport toont ook aan dat er diepe moeilijkheden bestaan in de opvang van erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden, wiens rechten niet gewaarborgd zijn. AIDA onderlijnt zelfs dat er in 2014 sprake was van een 'zero integration year' omdat vluchtelingen en subsidiaire beschermden geen enkele hulp kregen. Hun rechten worden derhalve niet gerespecteerd, aldus verzoeker, die benadrukt dat deze problemen ook door UNHCR worden bevestigd. In een rapport dd. april 2014 (stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift) stelde UNHCR dat er veel moeilijkheden bestaan wat de integratie van vluchtelingen en subsidiaire beschermden betreft en dat in het bijzonder toegang tot gezondheidszorg en huisvesting bijzonder problematisch blijkt. Ook de *Bulgarian Council on Refugees and Migrants* heeft de Bulgaarse wetgeving en praktijk wat betreft de rechten van vluchtelingen en subsidiaire beschermden grondig bestudeerd en kwam tot een vernietigende conclusie, onder andere wat betreft toegang tot huisvesting en medische zorgen (stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift). Zvezda Vankova, onderzoeker bij de universiteit van Maastricht, heeft in september 2015 vastgesteld dat de situatie in 2015 hetzelfde was als in 2014. Het 'zero integration year' duurt al voor meer dan een jaar en geen enkele van de problemen vastgesteld in 2014 werden opgelost (stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift). Verzoeker laat gelden dat er geen enkele indicatie bestaat dat de situatie in de onmiddellijke toekomst zal verbeteren. Integendeel is er vandaag de dag sprake van een toename van asielzoekers afkomstig uit Syrië. Die zullen hoogstwaarschijnlijk een beschermingsstatus verkrijgen, wat een verdere negatieve invloed zal hebben op de opvangcapaciteit van erkende vluchtelingen en subsidiaire beschermden door de Bulgaarse autoriteiten, aldus verzoeker. Hij voegt hieraan toe dat er bovendien meer en meer negatieve gevoelens zijn bij de Bulgaarse bevolking tegen vluchtelingen en subsidiair beschermden. Er gebeuren veel racistische aanvallen tegen vluchtelingen, zonder dat de Bulgaarse autoriteiten daartegen adequate maatregelen nemen. Verzoeker verwijst in dit verband naar stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift en stelt dat de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Bulgarije zo zorgwekkend is dat hierover in mei 2015 gediscussieerd werd bij de VN Raad voor de Mensenrechten, die tot de conclusie kwam dat Bulgarije dringend maatregelen moet nemen om de wetgeving omtrent vluchtelingen te hervormen en racisme te bevechten (stuk 9 toegevoegd aan het verzoekschrift). Tot slot wijst verzoeker erop dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds meermaals heeft beslist om transfers van asielzoekers in toepassing van de Dublin verordening te veroordelen. Gelet op de door hem aangehaalde informatie, acht verzoeker het helemaal niet verrassend dat hij in Bulgarije het slachtoffer van meerdere mensenrechtenschendingen is geweest, dat hij er het slachtoffer van racistische aanvallen is geweest, dat hij er overleefde op straat, zonder enige hulp en zorg, dat hij bedreigd werd door de maffia en dat zijn pogingen om een zaakje als kapper op de straat te beginnen leidden tot intimidatie, geweld en het

stelen van zijn materiaal. Toch werden deze elementen niet serieus in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, aldus verzoeker, die meent dat er voor hem in Bulgarije geen sprake kan zijn van 'voldoende bescherming' in de zin van artikel 35 van de procedurerichtlijn en artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de bestreden beslissing geen enkel belang hecht aan het feit dat hij zich in Bulgarije in de onmogelijkheid bevindt om zijn echtgenote en twee kinderen naar Europa te brengen, en dit wegens de corruptie die daar heerst. Verzoeker stelt dat zijn verschillende pogingen hiertoe ofwel tegen een arbitraire weigering om zijn aanvraag te registreren, ofwel tegen een vraag voor smeergeld stuiten. Deze schending van zijn recht op een familieleven bewijst volgens verzoeker andermaal dat hij geen 'voldoende bescherming' in Bulgarije geniet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 9, 10 en 15 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, voert verzoeker aan dat hij in Bulgarije overleefde op straat en dat hij er op geen enkele vorm van sociale assistentie of zorgen kon rekenen en aan zijn lot werd overgelaten. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *M.S.S. t. België en Griekeland* stelde dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM als een asielzoeker op straat moet leven zonder enige vorm van assistentie en zorgen. Verzoeker bevond zich in Bulgarije in een gelijkaardig situatie. Hij kon zijn rechten die door de EU-regelgeving worden gegarandeerd (artikel 20 en volgende van de kwalificatierichtlijn) niet laten gelden, inclusief het recht op huisvesting, medische zorgen en familieleven. Ook was hij diep psychologisch geraakt wegens de angst die hij voelde voor zijn vrouw en kinderen. Bovendien kon hij geen enkele bescherming van de Bulgaarse autoriteiten genieten tegen de criminele daden waarvan hij het slachtoffer was. De Bulgaarse autoriteiten doen volgens verzoeker niet genoeg om daders van racistische aanvallen te vervolgen, zoals door het VN Raad voor de Mensenrechten werd vastgesteld, en zij zijn ook totaal onmachtig tegen de maffia. Verzoeker werd zelfs het slachtoffer van criminele daden van agenten van de Bulgaarse autoriteiten, die eisten dat hij smeergeld zou betalen vooraleer hij zijn familie naar Bulgarije mag brengen. Erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden zijn bijzonder kwetsbaar aan corruptie. Door te oordelen dat hij geen vervolging, noch een schending van zijn fundamentele rechten riskeert in Bulgarije heeft de commissaris-generaal bovenvermelde bepalingen overgetreden, aldus verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 33 en 35 van de Procedurerichtlijn en de artikelen 48/5, § 4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat onder Belgisch recht de voldoende bescherming in een eerste land van asiel enkel het afwijzen ten gronde van de asielaanvraag als gevolg kan hebben en niet als gevolg kan hebben dat zulke asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Zo de Raad niet akkoord zou gaan met deze interpretatie van het 'eerste land van asiel', dan vraagt verzoeker dat de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie wordt gesteld: *"Kan een lidstaat als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 35 van de procedurerichtlijn worden beschouwd?"* Concreet werpt verzoeker op dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet enkel van toepassing is op derde landen en niet op lidstaten. In de bestreden beslissing kon volgens verzoeker ten aanzien van hem bijgevolg geen toepassing worden gemaakt van artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet. Hij geniet immers van de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: *"Country Report Bulgaria"* van Asylum Information Database (AIDA), het document *"AIDA update: Bulgaria leaves recognized refugees with no support during 'zero integration year'"* van 3 april 2015, het rapport *"Bulgaria As a Country of Asylum. UNHCR Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van UNHCR van april 2014, het rapport *"Monitoring Report on the integration of beneficiaries of international protection in the Republic of Bulgaria in 2014"* van Bulgarian Council on Refugees and Migrants van december 2014, het artikel *"Bulgaria's zero refugee integration policy and beyond"* van 17 september 2015, het artikel *"Bulgaria 'failing to probe racist attacks' on asylum seekers"* van 10 februari 2015 en een Media Brief van de UPR Working Group on Bulgaria.

2.4.2. Op 19 april 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft: *“Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria”* van ECRE/ELENA van februari 2016 en het artikel *“Bulgaarse burgerwachten binden (weer) migranten vast”* van De Standaard van 12 april 2016.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hem op 18 november 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken, hij geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Bulgarije heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, er vanuit kan worden gegaan dat zijn fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Bulgarije, dat Bulgarije het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 EVRM en er geen concrete elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat hij verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met zijn geldige verblijfstitel die nog tot 1 december 2017 loopt.

2.6. Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.7. Uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vraag 22) en de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat hem op 18 november 2014 de subsidiaire bescherming werd toegekend in Bulgarije. Blijkens verzoekers verklaringen is zijn verblijfstitel in Bulgarije geldig tot 1 december 2017.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van oordeel dat verzoeker in Bulgarije als eerste land van asiel reële bescherming geniet en dat er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan internationale bescherming.

Eén van de voorwaarden voor de reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid, wat betekent dat a) de asielzoeker in het eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, b) de asielzoeker in het eerste land van asiel een levensstandaard heeft die niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 3 EVRM, c) de asielzoeker in het eerste land van asiel toegang heeft tot de Vluchtelingenconventie, alsook of dit land betrokken partij is bij de Vluchtelingenconventie en deze conventie naleeft, tenzij kan worden aangetoond dat het eerste land van asiel zoniet *de jure*, dan wel *de facto* een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Conventie van Genève en d) de bescherming die het eerste land van asiel biedt, niet tijdelijk is van aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat.

De Raad stelt vooreerst vast dat de concrete situatie voor asielzoekers die een beschermingsstatus hebben gekregen in Bulgarije niet werd onderzocht. De Raad stelt voorts vast dat het administratief

dossier geen enkele informatie bevat waaruit kan blijken dat de bescherming verleend door de Bulgaarse autoriteiten toereikend kan worden geacht. Het administratief dossier bevat geen landeninformatie over de rechten die in Bulgarije aan personen die de subsidiaire bescherming genieten worden toegekend en in welke mate zij deze rechten kunnen doen gelden. Nochtans acht de Raad dergelijke informatie onontbeerlijk bij de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM. Dit klemt des te meer gelet op de door verzoeker bijgebrachte recente objectieve informatie waaruit blijkt dat de integratie van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Bulgarije en in het bijzonder hun toegang tot onder andere gezondheidszorg en huisvesting bijzonder problematisch zijn. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werpt in de bestreden beslissing op dat aan verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije, overeenkomstig de EU-wetgeving, een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen verbonden zijn, doch voegt geen informatie toe aan het administratief dossier waaruit kan blijken dat verzoeker in Bulgarije de rechten die door de EU-regelgeving worden gegarandeerd kan laten gelden.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zonder meer worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Het Commissariaat – generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel die nog tot 1 december 2017 loopt, zoals blijkt uit uw verklaringen (vragenlijst DVZ, punt 22).”* De Raad leest in het antwoord van de Bulgaarse autoriteiten op de vraag tot overname in het kader van de Dublin III-verordening als volgt: *“We would hereby like to inform you that we cannot accept your request for taking back for the following reason. The person was granted subsidiary protection in the Republic of Bulgaria with a decision dated on 18.11.2014. Therefore a transfer according to the rules of the Dublin III Regulation cannot take place. Concerning the above mentioned person a separate request should be sent according to Readmission agreements. (...)”* Nergens uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijk verzoek werd verstuurd, laat staan dat de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord zouden hebben verklaard om verzoeker opnieuw tot hun grondgebied toe te laten.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 januari 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS